

Права Троја је српска престоница Скадар, Шлиманова Троја у Турској је најобичнији фалсификат

Posted: 12. новембар 2013. in Античка историја, Uncategorized

На почетку своје књиге, **Милутин М. Јаћимовић**, схвативши да ће читалац с неповерењем прихватити – да је античка Троја била уствари град Скадар, те да је Скадар и потоња престоница античке и средњевековне Србије, скреће пажњу на **Волтерово упозорење:**

„Ако је веома тешко да се открију нове истине, још је теже, да оне буду примљене и прихваћене. Јер, према некој немилој тежњи људског духа и по речима не знам ког мудраца, лакше је веровати у лаж, која се чула хиљаду пута, него у једну потпуно нову истину“.

Јаћимовић нам пружа потпуно нову истину о Антици. Ломи њоме ту окошталу лењост људског духа – о којој изнесе свој уверљиви суд славни песник Волтер. Истина у књизи Јаћимовића није везана за неки (мање или више важан) садржај историје једног народа или једне области на неком од континената, него је везана за целокупни антички садржај Цивилизације. Садржај који краси уџбенике – од основне школе до универзитета. Јаћимовић нам каже, да „Одисеја“ и „Илијада“ нису поеме о грчким државама, грчким краљевима, грчким јунацима... него да су то поеме о српским државама, српским краљевима и српским јунацима...

Међу античким ликовима из времена славне Троје је и Ахил, плавокоси Србин, о којем је сачуван податак – да је јахао расног коња „Шарца“, онога којег је српски гуслар новијег доба (у десетерачким епским песмама) даровао Марку Краљевићу. Срби чувају још једну одлику јуначког Ахила, а и она упућује на Ахилову припадност српском народу. Археолози су нашли више керамичких посуда, на којима је угравиран лик Ахила – с мушком античком хаљином. А та Ахилова хаљина је окићена крстом с четири оцила! Само су Срби у Европи сачували четири оцила и уградили га у своје државне и ратничке грбове.

Наравно, Јаћимовић није једини истраживач који доводи у питање историјске чињенице из времена другог и трећег миленијума пре Нове ере. Тројански рат је био око 1200. године пре Христа и та чињеница је подстакла многе писце, да одбаце тумачење о грчком освајању Троје, јер постоје поуздани извори, да су Грци населили јужни део Балканског полуострва у 7. или 8. столећу пре Нове ере – 400, или 500 година после Тројанског рата. Само ова чињеница је била довољна за преиспитивање европске античке историје и била је драгоцен путоказ за извођење нових закључака о Тројанском рату. А та преиспитивања су и на страницама књиге Милутина Јаћимовића.

Треба признати М. Јаћимовићу, да је, с правом, посумњао у извештај приученог немачког археолога, Хајнриха Шлимана. Шлиманово уверавање света, да је открио место античке Троје на територији Турске, Јаћимовић је довео у везу с програмом Бечко-берлинске историјске школе у 19. столећу. А та школа је прилагођена суштини немачких империјалних планова према словенским земљама и словенским народима. Прогласила је Словене недржавотворним племенима, која нису овладали писменошћу и другим цивилизацијским достигнућима до 9. столећа, када ће их, наводно, описменити Грци, Римани и Германи. Овоме је придодата и подвала да су Словени на Балканском полуострву и у Панонији придошлице из Русије и да су узурпирали власништво над земљом других народа. На тај начин, Германима се пружа право на историјску „правду“ – да уклоне Словене са отете земље.

Ова империјална најава о Словенима на туђим земљама не би могла опстати, да нису: Германи, Романи и Ватикан обавили две подвале: 1) Ахејци, Дардани, Илири, Трачани, Дачани, Мизи, Далмати, Пеони и они с другим именима – а насељени у Антици на Балкану нису преци Срба (Словена) и 2) Хомерова Троја се није налазила на Балкану.

Географске одлике Троје су око Скадра

Јаћимовић је оповргао оба кривотворења Бечко-берлинске историјске школе. У својој невеликој књизи: „**Троја, српска престоница Скадар**“, објављена на српском и руском језику, уверљиво доказује да је Тројански рат, опеван у Хомеровој „Илијади“ и „Одисеји“, био обрачун српских државица никлих на морским обалама Средоземља и у дубини Балкана. Он упућује читаоца, да није могуће пронаћи планину у Хисарлику (где је Шлиманова Троја), која би се могла видети – заједно с Тројом и морском обалом, како је то све посматрао, с Трачког врха (на Шар планини), Бог Посејдон:

„Цела се отуда Идска планина могла да види,
Видио се Пријамов град и ахејске лађе“.

Милутин Јаћимовић каже, да се са Шар планине, или с Кораба, могу видети: Проклетије, Троја и морска обала Јадрана – како то описује и овај стих „Илијаде“, а такве слике нема на Хисарлику. На Хисарлику нема ни реке, која би представљала, водом богату, Скамандар, која, пре него што се улије у море, носи воду и осам својих притока. А на Хисарлику, поред Шлиманове Троје, тече једна мала река, више поток. И кад су летње жеге, она пресуши. Аутор нас упућује још на једну бесмислицу у вези с природном околине наводне Троје на Хисарлику. „Илијада“ спомиње, у близини стварне Троје, поред реке Скамандар, још једну реку – ни налик потоку на Хисарлику. Реч је о реци Симонети, коју је Јаћимовић препознао као реку Дрим, а сигуран је – да је антички Скамандар данашња река Бојана.

Дрим и Бојану спаја и данас један водени рукавац, који се спомиње и у „Илијади“. Ево описа Троје и те две реке с рукавцем у „Илијади“, што ниједан истраживач, осим оних из Бечко-берлинске историјске школе, не би могао везати за географску слику на Хисарлику:

„А кад стигну до Троје и двеју тамошњих река,
Онде где Симонет и Скамандар здружују вале,
Ту заустави коње белорука Богиња Хера,
Од кола испрегне њих и маглом покрије густом,
А Бог Симонет њима амбросије даде да једу“.

Поуздано сведоче стихови „Илијаде“ – да је Јаћимовић у праву, а да то Шлиман није.

У једном од њих се каже да Ахил разби Тројанце и једну групу гоњаше низ поље, кад је прешао мост (брод) на једној од 8 река, Ксанту, између града и поља:

„Кад напоследку стигну до брода лепотеком Ксанту,
Реци вировитој, што Див је бесмртни роди,
Онде раздвоји Тројце Ахилеј, те гоњаше једне“.

Још једну одлику реке поред Троје, уочава Милутин Јаћимовић. Налази је у стиху „Илијаде“. Нема речи, да би се она могла налазити на Хелеспонту. Препознатљива је та одлика у реци Бојани. Зна се да морске јегуље, кад полажу икру, то чине у рекама Средоземља, па и у Бојани. То не би могле чинити у потоку на Хелеспонту, у којем вода често пресушује. Погледајмо, јегуље пливају у Бојани, поред Троје (Скадра) – у Антици, као и данас:

„Метиљке почну да горе и брестови, а с њима и врбе,
Лотос горети стане и сита, а с њима и кипир,
Све што уз лепу је реку на брегу у обиљу расло.
Јегуље и друге рибе у води стану да гину,
Што су овуд и онуд у лепој пливале води“.

Стихови „Илијаде“ су с драгоценим садржајем, уверава нас М. Јаћимовић. Они откривају и најприсутнију одлику реке Зете у Црној Гори. Верује да се Зета, у време Тројанског рата, звала Есеп, а долина кроз коју је текла – Зелија. Стих каже, да Есеп протиче поред најниже стране Идске планине, а Јаћимовић види, да је реч о Проклетијама, јер се према Зети надноси најнижа страна ове планине.

Још једна особина Зете се препознаје у стиху „Илијаде“ – вода јој је тамна (црна) због изобиља алги, које су условљене њеним спорим током. Погледајмо:

„Који од Зелије беху, од Идске најниже стране,
Имућни људи што црну Есепову пију воду,
Те Тројанце син Дикаонов вођаше светли,
Пандар, кога је сам Аполон обдарио луком“.

Стране света у „Илијади“ упућују на Скадар

Ако се зна да су Пеони живели око средњег тога Вардара, онда је тачно да им је Скадар био на северозападу, како се у „Илијади“ одређује положај Троје. Пеонски вођа је био Астеропеј и он је своје војнике водио до Троје пешке. Да је Троја била у Турској, како тврди Шлиман, онда би Пеони морали да преплове Егејско море и не би путовали само пешке, како то пише у „Илијади“. Јаћимовић наводи и студију о Троји Аристида Вучетића, у којој је упозорење, да је Дарданија, којом је владао Пријам, имала излаз на источну обалу Јадрана, у данашњој Далмацији. Према томе, тешко је поверовати у Шлиманову тврдњу, да је главни град те Дарданије био на Хисарлику. Била би то огромна држава и онда се на Балкану и Малој Азији не би налазиле толике државице – учеснице у Тројанском рату.

У „Илијади“ су описани српски погребни обреди – они којих се Срби придржавају и данас и један упражњаван до Средњег века. Препознају се у стиховима о погибији највећег тројанског јунака – Хектора. Као и данас, жене су се, после смрти рођака или супруга, облачиле у црно. Први обред је нарицање, или тужаљка, за покојником.

Једна жена гласно нариче, а друге је, плачом и тишом кукњавом, прате. Данас је тај обичај присутан код Срба – највише у Црној Гори, Херцеговини и Босни. У овим покрајинама би и данас жене плакале за Хектором, као што је то чинила његова мајка Хекаба – пре више од три миленијума:

„Тужњаву болну Хекаба међ’ женама тројански поче:
‘Сине, јадне ли мене! А зашто да несрећно живим,
Кад ми погибе ти? У граду, дању и ноћу, ти ми бејаше понос...’
Тако тужећи рече, а за њом су ридале жене,
Тако ридајућ’ рече и тужењу подстакне другу.
Кад већ мрца увезу у дворове славне, на одар,
Метну га пробушени, а поставе уз њ певаче,
Тужњаве зачињаче, и запеваху они
Запевку болну, а жене иза њих стану да плачу.
Од њих белорука Андромаха прву тужаљку почне,
Хектора рушивојске у рукама држећи главу...“

Хекторова супруга Андромаха, што се чини и данас за умрлим супругом, наставља тужаљком:

„Млади ми изгуби живот мој војно! Удовицу мене
У кући остављаш овде! А луђан још нам је синчић,
Којег несретно родисмо ми, а не мислим да ће он
До коња дорасти; с врха пре ће се овај срушити
Град, јер нестa бранича му – тебе, а ти га брањаше,
Честите жене му брањаше и луду му децу!...
Хекторе! А највећи бол ће остати мени,
Јер ми ниси руке са самртног пружио одра,
Ни реч ми рекао мудру и утешну, да бих се увек
Сећала ње, обдан и обноћ ронећи сузе!“

Поред тужаљки, при сахрани Хектора се описује још један савремени обред код Срба – даћа. Она је, знамо, незаобилазна. Упражњава се данас, као и у Средњем веку у Србији. А ето, о томе сведочи „Илијада“ – упражњавана је даћа и у античкој Троји.

„Илијада“ нам открива и начин сахрањивања у доба Тројанског рата. И то сведочанство упућује на начин сахрањивања код Срба од 4. до 6. столећа после Христа. У „Илијади“ је описана Хекторова сахрана, после које је споменута и даћа. Био је спаљен, па су остаци његовог тела сахрањени у громилу (гроб):

„А кад се искупе већ и сви се заједно нађу,
Најпре руменим вином угасише ломачу целу,
Свуда куда је снага силовитог допрла огња,
Потом беле, браћа и другови, сакупе кости,
Ридајућ’ и сви грозне низ образе роњаше сузе.
Кости, када их скупе, у златни сместише ковчег,
Гримизним покровима и танким покрију ковчег,
У раку ископану тад спустише њега, а озго
Камења крупног, они навалише – један на други.
Надгробни наспу хум и поставе свугде стражаре,
Да их не нападну пре Ахејци с назувком лепим.
А кад подигну хум, тад враћат’ се стану и потом
Лепо се искупе сви и славном се чашћаху чашћу
Онде у дворима Диву драгога Пријама краља.
Тако су они погрербли коњомору Хектора борца“.

Проф. др Ђорђе Јанковић је овакво сахрањивање препознао испод громила у околини Грахова и Книна. Написао је књигу о томе и тврдио да су то српски гробови, од 4. до 6. столећа после Христа. Али, то се није свидело званичним српским интелектуалцима, па су га удаљили с Филозофског факултета у Београду, с образложењем да Срби нису у 4. и 5. столећу живели на Балкану.

Хомеров језик је пун српских речи - Треба одати признање Милутину Аћимовићу што је у старогрчком језику „Илијаде“ препознао српске речи. Тиме је потврдио, да је др Олга Луковић – Пјановић била у праву, кад је у свој докторски рад на Сорбони унела податак, да су многе речи у грчком језику позајмљене из српског језика:

Хомерове речи српске речи

1. видо, виде види
2. воле, волило воља, волети
3. вионо, воино вино
4. веидо, веиден видео, виђен
5. доко мои доказ мој
6. дао, тхао дао, дај
7. доине дојење
8. зала, зазли жалост, жалити
9. катуле котао
10. миликос мио
11. меиес месец
12. мили мили, мио
13. омилиа омиљен, мио
14. плими плима
15. проселео преселио
16. подарки дарови
17. свиниа свиња
18. свекуро свекар
19. свекура свекрва
20. треси трести
21. тета тетка, тета
22. тлао тло
23. хромос гром, громови

Скадар српска средњовековна престоница

Јаћимовић је с правом навео, да званична историографија потпуно занемарује српску историју пре Немање, који се појављује тек у 12. столећу Нове ере. Званично се следи само оно што је о Србији писао Константин Јиречек, један од најамника Бечко-берлинске исотријске школе. Он оспорава српско староседелаштво Срба на Балкану, па зато није спомињао Србију – основану 490. године, с престоницом у Скадру. У овом античком српском граду, који се звао и Троја, и Илиј, столовале су српске династије: Свевладовићи, Светимировићи и Оштривојевићи, од 490. до 1171. године. Занимљиво је, да је о преднемањићком Србијом писао и католички свештеник Андрија Качић-Миошић у 18. столећу, али се југословенска историографија оглушила о ту чињеницу. А он је, у својој књизи: „Присвितлом господину“, навео већину српских владара у Скадру.

Да не бисмо читаоце ставили у недоумицу, обавестићемо их да је на Међународном конгресу историчара: „Доћириловска словенска писменост и дохришћанска словенска култура“, у Санкт Петербургу, од 12. до 14. маја 2008. године, италијански историчар Ђанкарло Томацоли Тицијано прочитао реферат о дешифровању линеарног А и Б писма са Крита – помоћу словенских језика. Закључио је, да је Минојска држава (основана 2000 година пре Нове ере на Криту) српска, а не грчка – како се то у свету учи на свим нивоима образовања. Ово је било изненађење, али више није. Све више научника се слаже са српским (словенским) староседелаштвом на Средоземљу и у другим деловима Европе.

Милутин Јаћимовић је, на основу свог рада о Троји у Скадру, прочитаном на конгресу историчара у Санкт Петербургу – 2009, проглашен дописним чланом Руске академије наука у Санкт Петербургу.

Извор – Српска дијаспора